

דינה (ושום משקיע זר לא היה משקיע לוא ההשקעה העיקרית לא היתה של משי לם המיסים) היה צורך להסוות את המי שרות האלה.

וכן, במארס 1971, החליטה ועדת השי רים לענייני כלכלה, כי לשם הכפלת הי צוא התעשייתית, יוקם בנק מיוחד להון חוור, והשתתפות הממשלה בחון הבנק החדש תהיה בשיעור של 26%.

עד הנה החלטת הממשלה. מה עשה מננה ספיר, זה כבר סיפור אחר.

בשלב ראשוני, קנה האוצר את הבנק לסחר חוץ מידי החברה המרכזית, שלם תמורת מניות הבנק 29.3 מיליון לירות. קובע מבקר המדינה: "סכום זה מור כב 18 מיליון לירות ערך ההון הנקי, ועוד 11.3 מיליון לירות עודף מעל הערך המאונז של ההון הנקי. בתיקי האוצר צר אין תיעוד כיצד נקבעו נקבע ערך זה, ומה היה הבסיס ל- חישובו."

פירוש הדבר: ספיר לקח בנק מתמוטט, החייה אותו על-ידי מננות של עשרות מיליוני לירות מכספי משלם המסים — וכאשר הבריא הבנק, הוא קנה אותו ב- 11.3 מיליון לירות יותר משווי!

בשלב השני, קנה האוצר את הבנק ל- יצוא, שילם תמורתו 10.3 מיליון לירות! כדי לקבל כסיו כלשהו, קבע הסכם הרכישה כי ביצועו מותנה באישור של רואה חשבון, שיקבע אם אמנם שווה ה בנק סכום זה. זמן רב לאחר מכן, קבע המבקר כי בדיקה כזאת טרם נעשתה

כדי להוסיף חסא על פשע, נתן ספיר לבעלי המניות של הבנק ליצוא, תמורת השווי המסופק של 10.3 מיליון לירות — מניות של הבנק החדש בשווי של 17.5 מיליון לירות!

דהיינו: בנוסף למחיר המפוקר של 10.3 מיליון ל"י, עוד הוסיף ספיר מתנת חיים, לזולפוסין קלור-מאיר, בשווי 5.5 מ"י ליון לירות.

שוב קבע מבקר המדינה: "גם במקרה זה אין בתיקי האוצר נתונים כיצד נקבע ערך העודף בסכום של 5.5 מיליון ל"י." אלא שבשלב זה התגלה התקר הראי שון: רכישתו של הבנק השלישי בנק קופת-ט — בוצעה בגלל התנגדות בעי ליהמניות שמחון לקבוצת קלוצניק-בן עמי-רוזנבוים.

עלימנט להצדיק את הצלת בעליהמנ יות של הבנקים ליצוא וסחר-חוץ — היה צורך למצוא, ומהר, משקיע-יחיון. כך הגיע ספיר לעיסקה עם פרסט פנ סילבניה.

הונאה

והערמה

באתיים מיריון הלירות, מכספי משלם המיסים, הוצאו על-ידי ספיר תוך הונאה והערמה על הכנסת. קבע מבקר המדינה: "מתברר כי האוצר רכש — עוד לפני שקיבל את האישור של ועדת הכספים — על הכנסת — מניות ושיט רייהון בסך כולל של 31.4 מיליון לירות. רק לאחר מתן האישור נקפה ההשקעה כנגד ההקצבה המתאימה.

בהצעת התקציב לשנת-הכספים 1973 מופיע סכום של 30 מיליון לירות, המ יועד להשקעה במניות הבנק הבינלאומי הראשון. סכום זה אינו מכסה את מלוא ההתחייבות שנטל על עצמו האוצר על פי הסכם עם המייסדים — להשקיע 58.6 מיליון לירות בשנת הכספים האמורה.

להצעת התקציב לא ניתנו כל דברי הסבר, וכן לא לעובדה שהשקעה זו מהווה חלק מתוכניתה של הממשלה להשקעה רבי-שנתית בסך כולל של 200 מיליון ל"י רות... בפעולה מסוג זה היה מקום לכך שהאוצר יכלול בדבריההסבר לתקציב נתונים מלאים ומפורטים על התוכנית על כל היבטיה. לוא הובאה הצעה בצור רה כיו בפי הכנסת, כבר בעת שהאוצר היה זקוק לאישור התקציבי הראשון על חשבון התחייבויותיו — היה בקבלת הצעת של הממשלה משום מתן גושפנקא פרלמנטרית מוקדמת ומלאה לפעולה."

אלא שלא הובאה ההצעה בצורתה הי אמיתית בפני הכנסת — ספק אם זו הי תה מאשרת אותה. שמץ האפוזיציה שי נותרה בה היתה מקימה מן הסתם זע קו-תחמס, כשהיתה מגלה שספיר מציע להשקיע סכום, שבו אפשר היה לבנות שיכונים מ-8,000 זוגות צעירים — לקומת בינויות מפוקפקות שנועדו להציל את ידידיו.

במדינה

עיתונות

פולחן חוסר-האישיות

העם מתבקש להק

על גודלה וזהותהשם במצבה

שום דבר לא איפין את דמותה של הי עתונות הישראלית, "החופשית" יותר מ אשר הקטע הבא, אשר הופיע בדיעה הי ראשית בעמוד הראשון של הצהרון יד" עות אחרונות למחרת הודעתה של גולדה מאיר על נכונותה להמשיך בכהונתה.

הקטע נכתב בידי עורכיהעתון, הד"ר הרצל רוזנבלום, שפנה אישית אל גולדה לבקש הבהרות על הודעתה. כתב הד"ר רוזנבלום בדיעה הראשית: "שאלנו את ראש-הממשלה מה ברצונה לומר נוכח גלי השביתות וסיכסוכי העבר דה המציפים עתה את הארץ, ואם אין רצון לה בקש מהעם שיקל עליה על-ידי התי חשבות יתר במצבנו: והנבחר מאיר השיי בה: אינני רוצה לבקש מהעם בקשיש, עם זאת הדגישה כי האומה עומדת בפני מיבצנים שיקבעו רבות לקראת העתיד וי הייתי מברכת על כך אילו כל חוגי הציבור היו תורמים את חלקם לליכוד וחיווך הי מדינה מבפנים."

יחסים מרחביים

אך לטרפד יוזמת שלום

טכסים מבריק שי אבא אבן

חיסל כנראה את העניין

אבא אבן עשה זאת טוב, ובכישורו הרגיל.

תחילה התייחס בכון גמור ליוזמת אל- חביב בורגיבה. הוא הודיע שזה לא רציני, ואנשי-שלומו הוסיפו לבורגיבה שחן כדם (העולם הזה 1866).

אולם חיש מהר נסתבר לו שתגובה זו מעוררת תגובות שליליות בארץ ובשר לם — ובאותה שעה עלה על דעתו שי אפשר לנצל את יוזמת בורגיבה כדי לחזק את הפוזי הרגילה של ממשלת-ישראל.

הברקה של אבא. היתה דרך פשוט טה לקדם את יוזמת בורגיבה, אילו כי אמת רצו בה. אחרי שבורגיבה הודיע על נכונותו להיפגש עם "נציג ישראל", אפשר היה להציע לו בשקט לקבל לי ראיון איש הקרוב לממשלה, אך שאינו חבר בה. לבורגיבה היה נוח לקבל איש כזה, והדבר היה יוצר תקדים חשוב לי הרחבת המגעים.

אך גולדה מאיר ואבא אבן לא היו מעוניינים בתקדימים כאלה, שהיו מכרי חים אותם גלות מה הם תנאי-השלום שלהם. המצב הקיים נוח להם יותר.

לכן היתה לאבא אבן הברקה: אחרי כמה ימים הוא הודיע לבורגיבה פומבית ש"ממשלת ישראל" מוכנה לפגישתו. ושי שליח רשמי יבוא במגע עם בורגיבה לי קביעת הפרטים. ההצעה הישראלית: פגישה עם גולדה.

בכך נתפסה הקערה על פיה. בורגיבה הועמד בפני הברירה להתכשף להצעתו, או לעשות מעשה שפירושו קבלת התנאי הישראלי שכל הערבים דוחים אותו: משאומתן רשמי עם ממשלת ישראל, "בלי תנאים מוקדמים". כלומר: מבלי שישאל תכרוי מראש על נכונותה להתי יזר את השטחים, או לספק פיתרון לי בעיית הפלסטינים.

מסמר ראשון. השבוע גברה הצהלה בירושלים. היה נדמה שהכסטים הצלית. בורגיבה התעטף בשתיקה — ובירוש" (המשך בעמוד 22)

* על סמך הנחה זו הציע אורי אברני לשגר את בן-גוריון או את יצחק רבין.

למערכת "העולם הזה" דרושים כתבים נותחילים

מועמדים, אחרי שירות צבאי ובעלי השכלה תכנית מכתבים לשלוח מרטים אישיים וקורות חיים לפי הכתובת: ת.ד. 136 תל-אביב, עבור "כתבים". מועמדים שיימצאו מתאימים לדרישות, יוזמנו לראיונות אישיים.

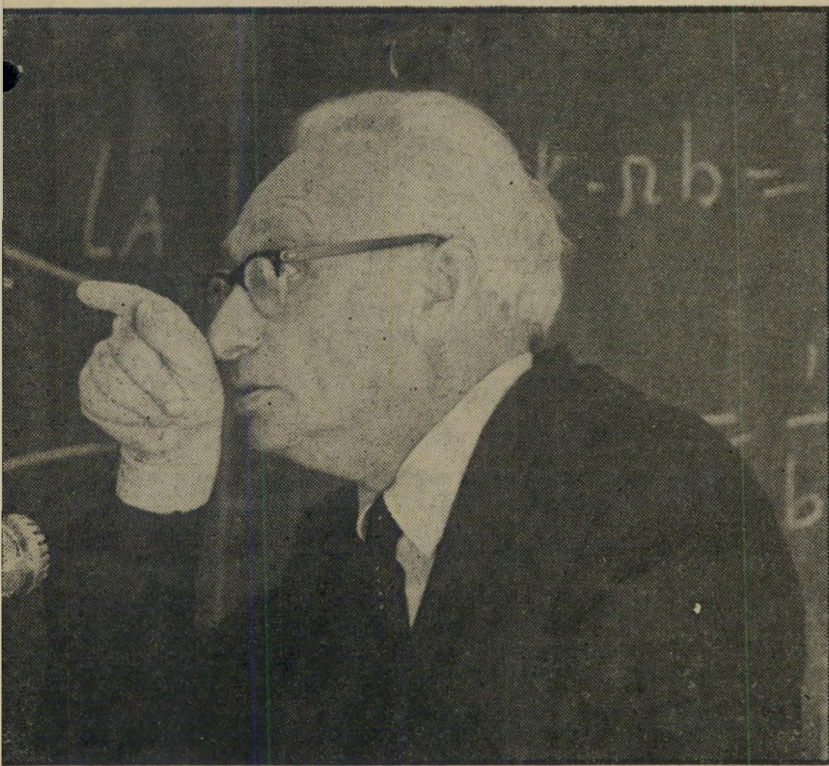
האם ייתכן כי שתי דמויות מרכזיות של המחנה העברית שלחמה בי שילטון המנדט הבריטי, וששמן קשור קשר כל יינתק באירגון לוחמי חרות ישראל (לח"י), אינם אלא סוכנים סובי ייטים, ששמרו עד כה על זהותם האמיתית ועל קשריהם בסוד כמוס?

עצם הצגת שאלה מעין זו, נשמע כמו בדיחה תפלה. אולם 25 שנים אחרי שי לח"י יצאה מתחתרת. החלו לרחף בחלל הציבורי של ישראל החשדות מסוג זה. שני אישים, הקשורים בתודעת הציבור עם לח"י, הטיחו זה כלפי זה האשמות. לפיהן ניתן היה להגיע למסקנה כי הם מאשימים האחד את השני בהיותו סוכן סובייטי חשאי הפועל כל השנים לטובת האינטרסים של ברית-המועצות. השניים הם מי שהיה מפקד הלח"י אחרי רצח יאיר שטרן, נתן ילין-מור; ומי שהיה חבר מרכז הלח"י ומעורר עתונות המחתר"י תי המעש — הד"ר ישראל שייב-אלדר. הפרשה המורח החלה לפני כחודש ימים, כאשר הד"ר שייב, לאומני קיצוני בעל נטיות פאשיסטיות, שהוא משתתף קבוע בדיעות חלרונות, פירסם מאמר תגובה על ועידת בולוניה. ברוח דיעותיו השוביניסטיות הקיצוניות, תוך כדי כך,

"אין המת יכול להכחיש את החי. גלזמן נפל בוויילנה. המיסמכים של ה.נ.ק.ו.ד. טרם נפתחו. תמיהה ראשונה היא למה החזיק מר ילין-מור בסוד רעיון מדיני מעניין כזה מ-1940 עד 1973. שאלה שניה: מדוע לא מסר גלזמן הצעה זו לידיעתו של מנחם בגין, למשל, שאותה שעה טרם נאסר וריכו את העניינים בידי. גם את המגעים עם נציגי האצ"ל, למה רק ילין-מור נמצא כשר להתייעצות זאת? דבר שלישי שהפליאני בסיפור: תיאורים אפיים מדויקים ומפורטים של אותה שיחה ב.נ.ק.ו.ד. איך ישבו, איך דיברו, איך היפנו ראשים וכו' וכו'. כאילו ישב הוא עצמו שם ממש.

"כל אלו הן תמיהות באותו סיפור, שהוחזק בסוד שלוש שנים. הפסיכולוגים יודעים על מועקות-לב, החייבות באחד הי ימים להתפרק, ולו בצורה מוסחת ומוסי ווית. וייתכן שמי שהו דיבר עם מי שהו והציע משהו, אך משני האנשים שהוצע להם משהו, למד דווקא גלזמן המת?" ומכאן מגיע הד"ר שייב אל האשמתו החמורה יותר:

"בתש"ט, כאשר כבר הוברר לאן מוע" דות פניהם של משה סנה ונתן ילין-מור, היו ששאלו שאלה רטורית כזאת: —

ד"ר ישראל אלדד-שייב

ב-1940 ישבו בוילנא שבירי הרוסים גם מנחם בגין, העתיד להיות מפקד האצ"ל, גם משה סנה העתיד להיות ראש מפקדת ההגנה, וגם נתן ילין-מור, העתיד להיות מראשי הלח"י. כיצד קרה הדבר שבגין נאסר וסנה וילין-מור הורשו לצאת? "הכוונה הודונית שבשאלה ברורה, ולא אכנס לאגליוה שלי" כותב שייב, "אסת" פק בהשערה הקרובה יותר לוודאי, אף כי אינה סותרת אפשרויות קודמות: בשנת 1947 נדמה היה שברית-המועצות עומדת להשתלט על המזרח התיכון עם יציאת בריטניה ולפני חירות ארצות-העברית. אותה שעה התקשרו, כנראה, בדרך שהתי קשרו, סנה וילין-מור עם גורמים סובייטיים וקומוניסטיים והבטיחו להביא כו" חות לוחמים לחזית השמאל."

במילים אחרות, שייב מחשיד את נתן ילין-מור, מי שהיה מפקדו בלח"י, כי לא נאסר על-ידי הסובייטים ב-1940 כי וילנא בנסיבות מעוררות חשד, שניתן לפרש אותם על רקע התחברות עם סנה והתקשרותו עם גורמים קומוניסטיים ו- סובייטיים כדי לסייע להם בהשתלטות על המזרח התיכון. לא פחות ולא יותר.

זה למעלה מ-24 שנה שדרכיהם הי פוליטיות של הד"ר שייב ונתן ילין-מור נפרדות. זה 24 שנה תוקף שייב את נתן ילין-מור, מנסה להעמיס את חלקו בהנגדת לח"י ומשמיץ אותו באופן אישי בצורה הבוזה ביותר. ילין-מור מעולם לא הגיב. באחת ההודמנויות, כאשר נש" אל מדוע אינו עונה על השמצות שייב, אמר: "אי התיחסותי אליו פוגעת בו יותר מהתשובה-החרפה ביותר."

שיחה

ב.נ.ק.ו.ד.

הגיי הזמן ליחד רשימה לנושא זה ששמו נתן ילין-מור, מראשי לח"י, כתב הד"ר שייב בן ה-63, והביא שני סיפורי מעשה, שלדעתו יש בהם משמעות נסתרת.

הסיפור האחד, שייב מכנה אותו, "פני" סטטי, פורסם על-ידי נתן ילין-מור וי עוסק בשיחה שהתנהלה בבושלת הסובייטית בליטא של שנת 1940, בה הציעו נציגים סובייטים ליוסף גלזמן, מי שהיה נציג בית"ר בוילנא, להקים מאנשי האצ"ל גדודים של לוחמים למלחמה בעורף הי גרמנים. גלזמן סיפר על הצעה זו לילין-מור. שניהם החליטו להמשיך במגעים. אך בהמשך המגעים התספרה החבליה, על סיפור זה בונה הד"ר אלדד-שייב תילי תילים של החשדות: